

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 163.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000932224/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Bliv spæd paany!
bliv døv, blev blind,
forglem Dig selv
og alt, hvad er!
hvad er, hvad ej er, glem det alt!
Glem Sted og Tid,
hvert Billeds Form!
Gaa uden Vej
den snævre Sti,
da finder Du i Ørken Spor.

O, Hjerte mit,
fly bort, didad!
synk hen i Gud!
Alt, hvad jeg er,
synk i den bundløst dybe Strøm!
Flyer jeg fra Dig,
Du møder mig,
taber jeg mig,
jeg finder Dig,
Du Skat, som over alting er!

Sommetider, naar han uforvarende gik og nynnede den Sang, kunde Ordene synes ham det rene Snak, og saa tav han straks. Men til andre Tider kunde den give ham en drømmende Hvile, ligesom han var udenfor og løst fra alle Ting. —

Martin havde Bekjendte nok i Erfurt blandt Studenterne. Han nød jo megen Anseelse hos sine Kammerater for sin Dygtighed; alt som Tiden gik, kunde alle skønne, at han vilde bestaa sin Magisterprøve med Glans. Overfor de mange var han bestandig lystig og munter, og naar de kom sammen, var han altid en af dem, der førte an i Selskabet, ogsaa fordi han jo sang og spillede smukt og kunde saa mange Viser. Men han var ogsaa almindelig kjendt for, at han midt under Selskabeligheden kunde falde hen i Tanker og være som rent borte. De kaldte ham ofte »Filosofen« — og sommetider tillige »Musikeren«. De vidste jo ikke noget om, hvilke angstfulde Tanker det var, der tog ham, naar han saadan var henne.

Virkelige Venner havde han egenlig ingen af — undtagen sin Stuekammerat Buntz. Og det var endda et underligt Venskab. Fortroligt talte de saa godt som aldrig sammen; hvad de havde tilovers for hinanden — og det kunde maaskee snarere kaldes Tillid end Venskab — laa blot i Tønen, hvori de talte til hinanden.